

Pártélet

Az agitációs módszerekről

Egész pártmunkánk legfontosabb feladata, a párt és tömegek kapcsolatának megerősítése érdekében a politikai tömegmunka kiszélesítése, és magasabb színvonalra emelése. (A Központi Vezetőség határozatából.)

Az eddigi agitációnk legnagyobb hibája, hogy háttérbe szorult a tömegekkel folytatott kölcsönös beszélgetés, a meggyőzés. A tömegek politikai nevelését, valóban nevelő munka helyett, termelési és állampolgári kötelezettségek felforratására és felhívására szűkítettük le. Nem kapcsoltuk össze a szocializmus építését az egyéni érdekek mellett a tömegek érdekeivel is.

Az előttünk álló feladatok sikeres elvégzéséért, alapjában kell megváltoztatnunk agitációnkat. Amikor a dolgozók között a terv teljesítésére, sőt túlteljesítésére agítálunk, mindjárt meg kell mondani azt is, hogy miért van erre szükség. El kell mondani, hogy a második öt éves terv a Szovjetunió példájára rövidebb munkanapot, élet-színvonal emelkedést akar elérni, de ez csak úgy lehetséges, ha mindenki teljesíti, sőt túlteljesíti tervét. Tehát mindenki közvetlenül saját jólétéért dolgozik,

hiányozni munkából, elmaradni a tervben, annyit jelent, mint elmaradni az élet-színvonal emelésében

becsületesen dolgozni, túlteljesíteni a tervet, az élet-színvonal emelkedésének gyorsabb elérését jelenti. — Ezt minden egyes ember, párttag vagy pártönkivüli megéri.

A legfontosabb agitációs terep a munkahely, a szállók, azok a kultúr- és szórakozóhelyek, ahol a dolgozók csoportosan jelennek meg. És éppen ezeken a helyeken kell a népnevelőknek fokozottabban megtalálni a tömegekkel való beszélgetés módszereit.

Igen fontos a munkafegyelmegjavítása. Valamennyi nagyüzem-

munkben sok termelés kiesés van a munkafegyelmegjavítása miatt. A népnevelők türelmesen szocialista neveléssel elérhetik, hogy lassan de fokozatosan megjavuljon a munkafegyelmeg. A szocialista munkafegyelmeg megvalósítása nem megy egyik napról a másikra. Lenin elvtárs azt mondta:

„Új munkafegyelmet megteremteni, az emberek közötti társadalmi köteleknek új formát létrehozni, új formákat és módszereket teremteni, az emberek munkába való bevonása ez évekre, évtizedekre terjedő munka.”

Lenin elvtárs szavai a szocialista munkafegyelmeg megjavításában, a szocialista nevelést teszi számunkra szükségessé. Ez azt jelenti, hogy a mulasztóval személyesen kell foglalkozni. Megmagyarázni neki, mit jelent a munkafegyelmeg megszegése. Ismertetni kell előtte, hogy az élet-színvonal emelése nem valósítható meg egyik napról a másikra, mert ez egy olyan fokozatos munka, amit csak a hosszú hónapok tervteljesítése segíthet elő. De a hiányzás és a vele kapcsolatos tervlemaradás hátráltatja.

Meg kell mutatni a hiányzónak azt a veszteséget, ami mulasztása révén őt és családját éri.

Mit vehetett volna azon a pénzen, amit mulasztásával könnyelműen elköltött magától. El kell menni egy-egy hiányzó családjához, elbeszélgetni feleségével, hozzátartozóival. Megkérni, hogy segítsen a férjét jó útra téríteni, hiszen akkor a lakásba több ruha, több bútor, élelmiszer kerül.

Versennyel az elmaradás behozásáért

A Mélyfűré városa az eddig nem sikerült 100 százalék fölé küzdeni magát. A mentések elvégzése, a gyakori áttelepülés, a közös igyekezet ellenére is hátráltatta a munkát, meggátolta a szebb eredmények elérését. Ezzel magyarázható az a 70 százalékos átlagteljesítmény, amit március hónapban értek el a Mélyfűré Vállalatnál.

A felszabadulási versenynek azonban mégis akadtak olyan ellen-járói, akik teljesítményeiket növelni tudták, akik jobb műszaki feltételekkel rendelkeztek. Ezek a brigádok nyerték el most a felszabadulási munkaverseny győztesének kitűzött prémiumot. A K/149. fűrészeredménnyel a verseny első helye-

zettje lett és ezzel elnyerte a 2000 forintos pénzjutalmat. Második helyezett a C/M 127-es géppel dolgozó Frust brigád, amely 127 százalékot teljesítve, most 1500 forint jutalomban részesült. A többi fűrészeredménnyel a verseny második helyezettje lett a K/149. fűrészeredménnyel a verseny második helye-

Azóta megjavultak a munkaviszonyok és a további javulás lehetőségei is biztosítva vannak. Nagyon kell igyekezni a vállalat minden dolgozójának, ha ígéretükhöz hűen augusztus 31-ig be akarják hozni nagy elmaradásukat. Ehhez a közös törekvéshez elsősorban a műszaki feltételek megjavítása szükséges, azonkívül egy olyan széleskörű verseny elindítása, amely hatástan mozgósítja a vállalat valamennyi dolgozóját.

A legjobb agitációs módszer természetesen a példaadás, ebben a népnevelőknek élen kell járni. Csak azt a népnevelőt hallgatják meg, csak azt követik a tömegek, aki viselkedésével is bizonyítja szavait. Népnevelőink használják fel azokat az agitációs érveket, amelyeket pártszervezeteinktől kapnak. Beszéljenek minden nap a dolgozókkal, feleljenek minden kérdésükre nyíltan és őszintén.

Beszéljenek a nehézségekről bátran, de mutassák meg a nehézségek legyőzésének a módjait is.

Magyarázzák meg a dolgozóknak, hogy a nehézségeket valamennyi dolgozó munkájával le lehet győzni.

Az élet-színvonal emelkedése, a rövidebb munkanap, a vidámabb élet nem kis részben függ a népnevelők munkájától. A népnevelők pedig elsősorban példamutatással, másodsorban jó agitációs módszerekkel erősíthetik a párt és a tömegek kapcsolatát, emelhetik magasabb színvonalra a politikai tömegmunkát.

Mozdony szállít a bányában

Szép eredménnyel zárták a márciusi hónapot is az Aknamélyítő Vállalat dolgozói. Azzal a 121 százalékos átlageredménnyel, amit elértek, megtették a végső lépéseket a nyolcadik éüzem cím elnyerése felé. Különösen kiemelkedő eredmények születtek a most épülő új bányában dolgozók között — az S. II.-ben.

Már az előzők során is jeleztük, hogy a széntröszt által kitűzött prémium elnyerésére az északi főszállító hajtó Horváth, Katona és Dénes brigádok esélyesek az eddigi eredményeik alapján. Március havi teljesítményükkel ezt az esélyüket biztosra tették, mert 45 méter előirányzat helyett 59,50 métert teljesítve, átlagosan 138 százalékot értek el. De nem sokkal maradnak el tőlük az új bánya egyik legfontosabb munkahelyén dolgozó, a fronti szállítóvágatot hajtó Asztalos, Váli és Selmeczi brigádok, amelyek a felszabadulási verseny befejező szakaszában 133,8 százalékot teljesítettek. A vállalat szép eredményének eléréséhez az S. II. aknában dolgozó brigádokon kívül nagyban

hozzájárultak lelkes és lendületes munkájukkal a Csőri-aknát mélyítő brigádok is. Havi átlageredményük 115 százalék, de különösen kiemelkednek Huszár, Harpauer, Déli brigádok, amelyek 120 százalékot értek el.

A fentiek igazolják, hogy az Aknamélyítő Vállalat valamennyi dolgozója beváltva adott szavát, méltóvá teszi hazánk felszabadulásának megünneplését. A most következő hónapban pedig igyekeznek megőrizni, sőt tovább növelni ezeket az eredményeket. És ehhez a feltételek biztosítása van. Április 5-ével elindult a már előbbre ígért mozdony, amely meggyorsítja és megkönnyíti a szállítási munkát elvégzését. A korszerűbb munkát segíti elő a PRM 5-ös rakodógép is, ami ugyancsak április 5-ével kezdett üzemelni. A műszaki vezetés fejlettebb technika alkalmazásával segíti elő a dolgozók munkasikerének elérését, és ennek a közös igyekezetnek eredményeként további, még szebb eredményeket várunk az Aknamélyítő Vállalat dolgozóitól.

Elérik a 105 tonnát

A Péti Nitrogénművek dolgozói januárban 98 tonnás mozgalmat indítottak a terv túlteljesítése érdekében. A versenyrendület eredménye-

képpen ugyanazzal a berendezéssel ma már napi 102—103 tonna ammóniát termelnek és jelenleg a 105 tonnás szint eléréséért harcolnak.

Befejezték a negyedéves tervet

Bármerre néz az ember a November 7 Erőműben, mindenhol elégedettségtől és büszkeségtől sugárzó arcokat talál. És jogos ez a büszkeség. Közös összefogással, nagyszerű munkahösetekkel behozták súlyos elmaradásukat, és valóra váltva az április 4 tiszteletére tett ígéretet, határidő előtt teljesítették tervüket. Örömmel fogadta az ország a November 7 Erőmű 101,2 százalékos negyedéves tervteljesítését.

Oroszlánrészt van a kiváló eredmény elérésében a széntéren dolgozóknak, akik ígéretükhöz híven helytálltak. A március havi értékelés egyben a negyedéves verseny értékelése, az éle Tamás László és Halasi János harmadát állítja. Gépi rakodással 80 százalékot vállaltak és ígéretüket 86,5 százalékban teljesítették. A kocsi kirakodási időt — ami jelentősen hozzájárul az üzemi önköltséghez — 187 százalékosan csökkentették. De a verseny első helyezettjétől nem maradnak messze a többi széntéri dolgozók sem, akik hősies helytállással elősegítették az üzem 101,2 százalékos negyedévi tervteljesítését.

Az üzem másik súlyponti munkahelyén változatlanul Tóth József kazánfőgépész harmadvezető szakja az első. A salakéghető 1,45 század csökkentésével 10 785 pont arányban biztosan nyerte a versenyt. De nem messze mögötte találjuk Kurucz László harmadát, amely 10 766 pont aránnyal, a salakéghető 1,48 század csökkentésével második helyezett lett. A harmadik Varga Ferenc szakja 10 738 pont aránnyal. Kiváló eredmények ezek, amelyek ha a salakéghetőt nézzük, kivétel nélkül megfelelnek a sztahanovista követelményeknek.

A két üzemrész versenyeredményeinek megismerése után látogassunk el az üzem harmadik fontos munkahelyére, oda, ahol az áram születik. Nyissunk be a turbinaterem ajtaján.

Motorok, gépek és turbinák jellegzetes, levegőt

remegtető nehéz dübörgése. Szinte még a beszédet is alig lehet érteni. De az itt dolgozó elvtársakkal szavak nélkül is könnyű a beszélgetés. A szemekben ugyanaz a büszkeség ragyog, amit az előbb a széntéren, majd a kazánházban láttunk. Hiszen a kiváló eredménynek ők is részesei. Ez itt az 1-es turbina. Előtte ismerőst találunk, Papp Binagépész. Először tőle kédezzük. — „Papp Binagépész? — Örökléte az MW-t. vanis? — meg a termelés. — Es hogyan sikerült behozni a lemaradást? — Valamennyien vállaltuk a műszerek gondos ellenőrzését, és feladatunkat rendszeresen megbeszéljük egymással. Még a saját munkánkat is ellenőriztük — mondja még, de már me-nőfelben van a műszerei felé. — A beszédet átveszi tőle az előmelegítőben dolgozó Rácz Sarolta. Ő is ugyanazt mondja, amit az előbb Papp elvtárs. Mert bárkivel beszélgetünk a turbina üzemen, szinte ugyanazt lehet hallani. De ezen nem lehet csodálkozni. Az előmelegítésnél, a turbinánál egyazon célt, egyazon lelkesedéssel harcoltak a dolgozók. És ezt mutatja a mostani kép is, a munka elektromos lüktetése, amiben úgy érzi az ember, hogy talán még nagyobb erő van, mint a turbinákban születő áramban.

Büszkén és elégedetten ünnepeltek a November 7 Erőmű dolgozói, mert közös igyekezetüknek meg lett az eredménye. Behozták a lemaradást, túlteljesítették negyedéves tervüket.

A KOSSUTH-DÍJAS

Örömmel és büszkén fogadta a város Szakál Pál elvtárs, az Inotai Alumíniumkohó főmérnöke Kossuth-díjjal való kitüntetését. Azokban, akik nem ismerik, önkéntelenül vetődik fel, milyen is lehet egy Kossuth-díjas főmérnök. Olyan kísérleteibe, és könyveibe fellelhető tudás, aki elzárkózva végzi kutató munkáját? — Vagy milyen ember?

Most itt ülünk szemben egymással az irodájában, — és beszélgetünk. — Ha a kohósarnokban találkoznunk, inkább művezetőnek néztem volna, mint Kossuth-díjas mérnöknek. A beszéde is ilyen egyszerű. Rövid, határozott szavak. A képzett és gondolkodó ember beszédmódja ez.

Tatabányán kezdte 1943-ban. — Együtt nőtt fel a fiatal magyar alumínium kohászattal. Ottőrő volt, aki egy rendkívül fontos új iparág ösvényét segített útta szélesíteni. Felfedezéseit — amelyek a műszaki színvonal emelését szolgálják — a jobb és jobb minőségű fémekben, az alumínium export megnövekedett lehetőségében ismertette meg az országot. Nem az érdemeiről, hanem a tatabányai alumínium kohó fejlődéséről érdeklődöm, amit addig értek el, amíg ő volt a főmérnök.

— Első jelentősebb eredményünk 1948-ra tehető. A szovjet alumínium kohók gazdag tapasztalatai alapján

bevezettük a szénsalakból való flotálással történő kriolit regenerálást.

— Mindez pedig az import anyagokkal való jobb gazdálkodás, a termelés növelésének érdekében jelentős. — Aztán elértük, hogy az olvadt kohófémből is tudtunk tuskót kiönteni, és ezáltal egy munkafolyamatot megtakarítottunk. Nemzetközi vonatkozásban is hatalmas lépést jelentett, a magyar alumínium kohászat fejlesztésében, amikor 10 tonnás egyszálaló kemencéket alkalmaztak. Az eddig 300 kg fém-mel szemben már biztosítani tudtak 10 tonna azonos összetételű alumíniumot. — Az új, a fejlettebb eljárások bevezetése öregbítette az alumínium kohászatot és ezen túl segítséget nyújtott egy méreteiben és korszerűségében fejlettebb, az első öt éves terv nagy vívmánya, az Inotai Alumíniumkohó felépítéséhez. — Már Tatabányán is megoldották a kádak felsőtűskés anóddal történő konstruálását, — külföldi tapasztalatok nélkül, — de egységes alkalmazásukra csak az Inotai Alumíniumkohóban került sor.

Ezek után úgy vélem, szükségte-

len arról írnom, hogy miért éppen Szakál Pál elvtársat nevezték ki szocialista iparunk egyik büszkeségé, az Inotai Alumíniumkohó főmérnökévé. A magyarázat az előzőekből következik. — Es ő eljött ide, hogy felkutassa az újabb szűzföld rejtett kincseit. Nem egyedül volt. Vele jöttek azok az idősebb, — fiatalabb kohászok, akik a hosszú évek során a közös sikerekben és nehézségekben nőttek köré. A kohász főzrsgárda gerince, amely lent a kohósarnokban úgy beszél a főmérnökről, mint a tanítvány a tanárjáról. Megbecsüléssel, szeretettel. És itt ismerem meg a Kossuth-díjas igazi arcát. A küzdő és másokat is küzdeni tanító embert, a mindennapi apró gondjait részeseit. — Miben látja eddigi munkájának legfőbb értékét? — Kérdezem. — Hosszabb csend ereszkedik közénk, amíg gondolkodik, aztán mielőtt szólna mosoly suhan keresztül az arcán. — Es nem a találmányairól, nem a komplikált kohászati eljárásokról kezd beszélni, hanem az embereiről. Azokról, akik a magyar alumínium kohászattal és vele együtt nőttek fel, akiket a szakma ismeretén túl a szakma szeretetére is megtanított. Nem keresem tovább

közte és az emberei közti szoros kapcsolat rugóját. A kölcsönös bizalom ez. A szakmába vetett mély szeretet, amely Szakál elvtárs szavai szerint: „Az egykori segédmunkásokból kiváló üzemvezetőket, művezetőket és kohász szakembereket nevelt.”

A munkáról beszélgetünk tovább, azokról a feladatokról, amelyek az új kohóban vártak. A cél a kohászat tovább fejlesztése, korszerűsítése, vele párhuzamosan az új szakmunkás gárda felnevelése. Es az azóta eltelt évek nagyszerű eredményeket hoztak. A gyártási és szervezési módszerek megjavulásának az eredménye — a jobb minőségű alumínium. — Nem az a célja az írásnak, hogy sorra vegye az összes jelentősebb felfedezést, de néhányat mégis meg kell említeni, amiben érezni lehet az alumínium kohászat fejlődésének lüktetését. A kádak boraxal történő közvetlen kezelése, amit már Inotán kísérleteztek ki és az elmúlt évben vezettek be a gyakorlatba, lehetővé teszi a legmagasabb vezetőképességű fém gyártását, ami a népgazdaság alumínium export lehetőségeit döntően megnövelte. Amikor az eredmények

elérésének közvetlen elősegítőjét kérdezem erről a munkáról, ismét csak annyit válaszol: „Egyszerű észszerűség volt, amit közös eredménnyel értünk el.”

Mik a tervei? Ez az összegező kérdés és a válasz nyomatékosan érti csak meg igazán az ember, hogy milyen óriási feladatok vannak még vissza az alumínium kohászat fejlesztésében. Szakál elvtárs és a többi kohász legközelebbi célja a salak képződés, — ami rontja a kemencék kapacitását, — csökkentése. A munkaviszonyok megjavítása, a balesetvédelem fokozott megszervezése. Számítalan kisebb-nagyobb feladat, amelyek megvalósítása után Szakál elvtárs és az inotai alumínium kohászat elérni a célt, amit a magyar alumínium kohászat világ-színvonalra való felfejlesztése jelent.

Szép és nagyszerű tervek ezek és az írás, ami tulajdonképpen a Kossuth-díjas főmérnököt hivatott bemutatni, ezekről a munkákról, feladatokról beszél. Mint ahogy Szakál elvtárs élete a hosszú évek során egygyé forrott az alumínium kohászattal. Es így lehet őt legjobbban megismerni. A mindennapi munkában a kohósarnokban, a kohászaival közösen küzdve az alumíniumért.

Gaál Sándor